

A pair of feet, heavily stained with mud and blood, is the central focus of the image. The feet are positioned in a dark, murky, and wet environment, possibly a crime scene or a place of horror. The overall tone is dark and disturbing.

MRTVÝ

Kdo je ten, co tahá

za nitky?

MUŽ ŽIJE

ROXANN HILL

Roxann Hill

MRTVÝ MUŽ ŽIJE

Copyright © 2017 by Roxann Hill

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Kohlíčková, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5465-6 (pdf)

Roxann Hill

MRTVÝ MUŽ ŽIJE

přeložila Martina Kohlíčková

VENDETA

Zločin stíhá pomsta vždycky,
zajde každá špatná věc [...].

„Slavnost vítězná“, Friedrich von Schiller
překlad Jan Kamenář

Předmluva

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,
romány o Anně Steinbachové a Pavlu Wagnerovi jsou dějově uzavřené a můžete je bez problémů číst i nezávisle na sobě. Ovšem postavy se v průběhu kriminálních případů vyvíjejí, proto se nabízí začít od prvního svazku.

Pro ty, kteří předchozí díly nečetli, jsem připravila stručný přehled postav. Toto shrnutí najdete na konci knihy.

Přeji vám napínavé hodiny s Annou a Pavlem.

Vaše
Roxann Hill

1.

Zazvonil na zvonek.

Zvuk k němu přes tlusté zdi doléhal je tlumeně.

Čekal, ačkoli na to neměl čas. Ne dnes a ne teď.

Dveře se otevřely a naproti němu stála žena. S odtažitostí, která jí byla vlastní, si ho pozorně prohlížela.

„Vrchní komisař Lambrecht,“ prohlásila bez emocí.

Ani on se neobtěžoval s pozdravem. „Potřebuji s vámi mluvit,“ řekl.

Nehnula ani brvou a upřeně na něj hleděla.

„Je to opravdu nutné?“ zeptala se nakonec.

„Neodkladné,“ opáčil zostra. A to se snažil ovládat. Jinak by na ni křičel.

„Tak pojdte dál.“ Otočila se a zmizela uvnitř domu. Vstoupil dovnitř, zavřel dveře a následoval ji.

V obývacím pokoji se usadila na jedno z křesel a dala si nohu přes nohu. Silueta jejího těla se odrážela na skleněné desce velkého konferenčního stolu.

„Paní...“ začal Ralf, ale ona zavrtěla hlavou.

„Prosím, posaďte se taky, pane Lambrechte. Tolik to snad nespíchá.“

Sedl si na pohovku.

„Právě jsem byla na cestě do klubu.“ Nedbale ukázala na kožený golfový bag, z něhož trčelo několik holí. „Říkal jste, že je to naléhavé. Tak jak vám můžu pomoci?“ Naklonila hlavu ke straně.

Ralf otevřel ústa, aby odpověděl. Místo toho se zhluboka nadechl a kousl se do spodního rtu.

„Pane Lambrechte?“ Tentokrát to byla zjevně pobídka.

„Prosím vás,“ začal.

Zamračila se.

„Udělám všechno, co budete chtít. Opravdu cokoli... ale řekněte mi, kde je.“

„Ale kdo?“ Vrásky na jejím čele se prohloubily.

„Ona s tím nemá nic společného. Nemá pro vás žádnou cenu. Na druhou stranu já pro vás můžu být užitečný. A to velmi. Vezměte si mě.“

Zatvářila se ustaraně. „Ale pane Lambrechte, takhle vás neznám. Co se děje? Je vám dobře? Nechcete sklenici vody?“

Ralf sebou trhl. Silou vůle se snažil držet nervy na uzdě. „Ještě jednou vás žádám... to nemůžete!“ Naklonil se k ní. „Prosím vás...“

Zhluboka se nadechla a zvedla ruce v bezmocném gestu. „Pane Lambrechte, nezlobte se na mě, ale tohle je celé přitažené za vlasy. Nechápu, co po mně chcete. A abych byla upřímná, děsíte mě.“

Ralf se na ni pozorně zadíval. Vypadala opravdu zmateně. Nic nenasvědčovalo tomu, že by lhala. Spletl se? Bylo to vůbec možné?

Ten strašlivý pocit zoufalství a beznaděje rostl, až měl Ralf pocit, že ho zadusí.

Postupně, pomaloučku se jí na tváři začal objevovat úsměv. Ne vřelý a upřímný, ale chladný a nemilosrdný.

„Na prosby a škemrání je dávno pozdě,“ řekla.

Chvíli trvalo, než mu význam jejích slov došel, než pochopil rozsah jejího prohlášení.

Vyskočil na nohy. Vrhł se na ni. Chytil ji rukama kolem krku a stiskl.

„Zabiju tě!“ křičel.

Bránila se a vši silou ho kopla do podbřišku. Bolest byla tak silná, až zasténal. Ruce mu povolily a on před ní klesl na kolena.

Znovu vykopl a trefila ho do ramene. Spadl na bok. Když vzhlédl, křeslo před ním bylo prázdné.

Ozvalo se hvízdnutí a vzápětí dostal přes záda ránu tvrdým, dlouhým předmětem. Náraz mu s nelidským heknutím vyhnal vzduch z plic.

Dezorientovaně se podíval směrem, odkud útok přišel. V tom ji uviděl. Stála tam s rozkročenýma nohama a golfovou holí se rozmáchla podruhé. Stačil se přikrčit a oběma rukama si chránit hlavu, než ho hůl opět zasáhla.

Zařval. Už dávno přestal myslet na svou bezpečnost. Mísila se v něm pouze bolest, zoufalství, vztek a adrenalin.

Chtěla na něj zaútočit potřetí, ale on ji předběhl, vyskočil a celou svou vahou se vrhl proti ní.

Vydala ze sebe pronikavý výkřik. Klopýtla dozadu, narazila do konferenčního stolu a upadla.

Skleněná deska se pod ní roztříštila na tisíce třípytých střepů.

Nastalo ticho.

Pak se ozvalo zabublání. Z krku jí vytryskla rudá tekutina.

Ralf padl na kolena vedle ní, zvedl horní část jejího těla a snažil se rukama uzavřít tepající ránu. Teplá krev se mu tlačila mezi prsty, stékala mu po světlé bundě a kapala na podlahu.

„Ne!“ křičel zas a znovu.

Žena se začala třást. Její podpatky bubnovaly o zem. Házela sebou v jeho náručí sem a tam.

Netrvalo dlouho a na své hrudi držel přitisknuté bezvládné tělo.

„Ne! Proším!“ vzlykl. „Proším, ne!“ Plakal jako nikdy v životě.

Jeho nářek byl čím dál tím tišší. V určitém okamžiku přestal vzlykat úplně, neochotně ženu pustil a vstal. Dlaně si otřel o kalhoty a zašátral v saku po mobilním telefonu. Roztřesenou rukou ho vytáhl a přejel prstem přes displej. Zůstala ně něm tmavá šmouha.

Našel číslo, které hledal, a vytočil ho.

Dvakrát se ozval vyzváněcí tón, pak hovor někdo přijal.

„Wagner.“

„Pavle!“ Ralf hledal správná slova. „Já... chtěl jsem jen... Co jsem to jenom udělal? Pavle! Ona umře! A je to moje vina!“

2.

Před osmi dny

Zabouchla jsem dveře svého golfu a zamkla ho. Auto bylo celé pokryté prachem, protože jsem se s ním poslední kilometr plížila po polní cestě. No dobrá, zoufale potřebovalo umýt už předtím.

Přede mnou, mezi sklizenými poli, stálo několik kulatých zelených nádrží. Každá měla v průměru tak dvacet metrů. Jejich špičaté kopule vypadaly futuristicky a do venkovského prostředí se nehodily.

Vyrazila jsem a prošla otevřenou kovovou bránou, na které byla připevněna lesklá cedule s nápisem *BioEnergie, a. s.*

Přistoupil ke mně policista v uniformě. „Paní Steinbachová?“

„Ano.“ Zůstala jsem stát.

Muž ukázal na příjezdovou cestu. „Musíte projet vlevo kolem kanceláře a pak zahrnout doprava. Vrchní komisař Lambrecht na vás čeká u sila číslo jedna.“

„Děkuji.“

Vydala jsem se dovnitř areálu, který připomínal továrnu. Administrativní budova byla účelně složená z kontejnerů. Před ní se nacházelo volné prostranství vydlážděné šedou betonovou dlažbou. Parkovala tu dvě vozidla s logem společnosti a vedle nich několik zásahových a služebních vozů policie. A jeden pohřební vůz.

Potkala jsem několik lidí v bílých ochranných oblecích. Zaujatě spěchali kolem, aniž by si mě všimli. Zahнула jsem za roh a zahlédla nádrž s číslem jedna.

U boku sila stála zvedací plošina.

Byla vysunutá do výšky kovové podesty připevněné k nádrži, na níž stáli dva lidé. Měli na sobě rovněž bílé kombinézy.

Jeden z nich na mě zamával.

Poznala jsem Ralfa a přidala do kroku.

Sundal si respirátor, naklonil se přes zábradlí a zakřičel: „Pojď za mnou, pošlu ti dolů plošinu. Ale nejdřív si vezmi kombinézu. V té velké krabici vlevo na zemi najdeš všechno, co potřebuješ.“

„Vážně? Proč si to mám oblékat?“ křikla jsem na něj.

„V nádrži je kejda. Nejenže to strašně smrdí, ale ty plyny jsou nebezpečné. Spousta bakterií.“

Neměla jsem zrovna chuť se soukat do kombinézy. „Musím vůbec nahoru? Můžu na tebe počkat dole.“

„Chci, aby ses tam aspoň zběžně podívala.“ Ukázal na zavřený poklop ve stěně nádrže před sebou.

„Respirátor stačí!“ Přistoupila jsem ke krabici, popadla jednu z masek a nasadila si ji.

Ozvalo se kvílení elektromotoru. Plošina se šnečím tempem sunula směrem dolů. Muž, který předtím mluvil s Ralfem, vyskočil a já zaujala jeho místo.

„Jen to tady zmáčknete.“ Ukázal na ovladač.

Kývnutím jsem mu poděkovala a stiskla tlačítko. Za kvílení plošiny jsem vyjela až nahoru k Ralfovi a vystoupila na podestu.

„Ahoj,“ pozdravil mě. „Tohle,“ poklepal na kovovou stěnu sila, „je experimentální bioplynová stanice. Něco tu zkoumají, netuším přesně co. Ale dnes ráno to přestalo makat. Zřejmě to funguje na kejdu a biomasu a kdoví na co ještě.“ Ralf se odmlčel, sundal si pravou rukavici a protřel si oči. Vypadal unaveně.

„Každopádně,“ pokračoval, když si rukavici znovu nasazoval, „dnes ráno byl přívodní kanál, který to transportuje z bodu A do bodu B, ucpaný. Takže jeden pracovník otevřel revizní šachtu. Když se podíval dovnitř, hned nás zavolal.“

„Aha,“ řekla jsem.

„A teď se na to podívej. Chci vědět, co si o tom myslíš.“ Začal otevírat poklop.

Ujistila jsem se, že mám správně nasazený respirátor, a přistoupila blíž. Stoupla jsem si na špičky, abych mohla nahlédnout do sila, aniž bych se čehokoli dotkla.

Uvnitř byly černé stěny, tmavá tekutina a opravdu pekelný zápach. Rychle jsem hlavu odtáhla.

„Nic nevidím,“ řekla jsem a zalapala po dechu.

„Jo, jasně.“ Ralf zvedl ruku, v níž držel baterku, zapnul ji a posvítíl s ní dovnitř.

„Podívej se ještě jednou.“

Neochotně jsem mu vyhověla. Tentokrát jsem však byla připravená a zadržela dech.

Tekutina byla temně zelená a leskla se. Na hladině plaval velký předmět. Ralf namířil světlo přímo na něj. Na zádech tam ležela mrtvola. Bizarně nafouklá s očima otevřenýma, téměř vylezlyma z důlků. Zdálo se, že jí chybí jedna ruka.

Nedostatek kyslíku mě přinutil se nadechnout. Zvedl se mi žaludek. Odvrátila jsem se, sundala si masku a zapalala po dechu.

„Já se předtím necítíl o nic líp,“ řekl Ralf, když jsem se trochu uklidnila. „Co myslíš? Mohla to být nehoda?“ zeptal se, zatímco zavíral poklop.

„Nehoda?“ vyhrkla jsem. „Ten zaměstnanec našel dveře zavřené?“

Ralf přikývl.

„Takže náš plavec otevřel poklop, podíval se dovnitř, pak tam skočil a zase za sebou zavřel...? Určitě!“

Ralf se usmál, ale jen náznakem. „Taky jsem si říkal, že to není moc pravděpodobné.“

„Rozhodně je to vražda,“ řekla jsem. „Doufejme jen, že ho zabili někde jinde a pak se ho tady zbavili.“

Ralf se na mě tázavě podíval.

„Nebo by ses chtěl v téhle žumpě utopit?“ Ukázala jsem na silo. „Jak chcete vůbec to tělo vytáhnout?“

„Už jsem zavolal potápěče. Přijedou ve speciálních oblecích. A budeme to celé natáčet. Kvůli důkazům.“

„Potápění v kejďě? To je ale podělaná práce.“

„Přesně tak. A to doslova.“

Společně jsme vstoupili na plošinu a sjeli dolů.

Když jsme byli zase na zemi, Ralf si z rukou svlékl obě rukavice, stáhl si z hlavy kapuci a rozepnul zip kombinézy.

Vypadal přepracovaně a vyčerpaně.

„Proč jsi mě sem vlastně zavolal?“ zeptala jsem se a přemýšlela, co s ním je. „Máš k tomu nějaký konkrétní důvod, nebo jsi mě chtěl jen seznámit s vůní velkého, širého světa?“

Zatvářil se provinile. „Profesor. Prý teď nemáš moc práce... kvůli... protože je Pavel pryč...“

„A on myslel, že bys mě měl nějak rozptýlit,“ přerušila jsem ho. „Co by mohlo být lepšího než vražda?“ Podívala jsem se na něj naoko přísně.

Ralf se unaveně usmál. „Trefa. Ale musím se ti přiznat, že nejednám úplně nezištně. Ve speciální vyšetřovací jednotce je volné místo. A teď, když jsem konečně vrchní komisař, na to mám potřebnou kvalifikaci.“

„Samozřejmě ses přihlásil.“

„Jasně,“ přikývl a vydal se směrem k administrativní budově.

Následovala jsem ho. „Myslíš si, že když vyřešíme ten případ, zvýší to tvé šance.“

„Je vidět, že mi rozumíš.“ Rozpačitě sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl z ní balíček marlborek a zapalovač.

Zastavil se a nabídl mi.

Zavrtěla jsem hlavou.

Kolem nás prošel jeden z mužů v bílých oblecích. „V celém areálu je zákaz kouření. Nebo chcete, aby to tu vylítlo do vzduchu?“

„Promiňte!“ Ralf zvedl smířlivě ruku a cigarety schoval zpátky do kapsy. „Taky by to s tou opatrností nemuseli tak přehánět,“ zamumlal si tiše pro sebe.

„Myslela jsem, že jsi přestal kouřit,“ řekla jsem.

„Já? No, skoro.“ Pokrčil rameny. „Zvyk je železná košile.“ Povzdechl si a rozhlédl se kolem sebe. „Budu tu muset ještě nějakou dobu zůstat. Dokud nevytáhneme

to tělo. Mezi třetí a čtvrtou bys mohla přijít ke mně do kanceláře. Do té doby snad už budu vědět víc.“ Pohlédl na mě. „Za předpokladu, že mi chceš pomoci.“

Podívala jsem se mu do očí. Zračila se v nich nejistota, nebo snad dokonce prosba... Zahleděla jsem se pozorněji. Ne, nejspíš byl jen přepracovaný.

„To se rozumí samo sebou,“ řekla jsem. „Jak jste s profesorem správně usoudili, teď jsem vděčná za každé rozptýlení. Budu u tebe v půl čtvrté.“

Bránou pomalu projela šedá dodávka. Zastavila u nás, boční okénko se stáhlo a ven vystrčil hlavu nějaký muž.

„Kdo tady velí?“ zeptal se.

„Já,“ odpověděl Ralf. „Vy jste potápěči?“

Mávla jsem na Ralfa a nechala ho pracovat. Teď mě nepotřeboval. Zato Lorenzo na mě čekal. Musela jsem si pospíšet.

3.

Necelých sto metrů od ordinace se rozkládal park – s květinovými záhony, kašnou a několika lavičkami. Ráno jsem se s Lorenzem domluvila, že se tam sejdem. A skutečně, seděl pod kaštanem a četl si noviny.

Zastavila jsem a zatroubila.

Lorenzo vstal a přišel ke krajnici. Naklonila jsem se na stranu spolujezdce, abych mu otevřela dveře. Nastoupil a s tichým záupěním se sesunul na sedadlo.

„Hotovo.“ Rozzářil se na mě.

„Jedu pozdě?“ zeptala jsem se.

„Ne, ne,“ odpověděl rychle. „Je krásný podzimní den. Žádný problém. Opravdu.“

Zabouchl dveře a vyrazili jsme.

„Co říkal doktor?“ zeptala jsem se po chvíli.

„Ale.“ Nedbale mávl rukou. „Vlastně jsem sem ani nemusel. Friedrich mě už důkladně vyšetřil. Jenže znáš ho,

když jde o mě, je vždycky přehnaně opatrný. Trval na tom, že by se na mě měl podívat ještě někdo jiný.“

Ušklíbla jsem se a krátce se na něj podívala. „Na to jsem se neptala.“

Lorenzo se zatvářil provinile. „Už nejsem nejmladší a bude trvat, než se mi zranění úplně zahojí. Břicho je vždycky trochu problematické.“ Odmlčel se, a když navázal, jeho hlas zněl vážně. „Rána byla hluboká. Richter bodl plnou silou...“ Nastalo ticho.

Vybavilo se mi, jak jsme s Pavlem našli Lorenza v mém bytě – ležel na podlaze, byl celý od krve a umíral.

„Richter,“ procedila jsem mezi zuby. „Svůj trest si zasloužil. A Riede, to zvrhlý prase, které ho na nás poštválo, taky.“

„Anno,“ mírnil mě Lorenzo.

„Ne! Přeju Riedemu dlouhý, strastiplný pobyt na psychiatrii. Doufám, že mu vzpomínky na jeho oběti nedají v noci spát. A doufám, že ho bude strašit tvář každého, koho umučil k smrti...“

„Anno!“ zopakoval Lorenzo a položil mi ruku na rameno. „Nech to být. To, čím jsme si všichni museli projít, bylo strašné. Ale už je to pryč, přežili jsme a daří se nám dobře. Nemá smysl se zabývat minulostí. Je to jen na škodu. Mnohem lepší je dívat se do budoucnosti.“

Zhluboka jsem se nadechla. Chovala jsem se neprofesionálně, případ byl uzavřen. A přesto jsem ho stále nemohla dostat z hlavy – koneckonců nebylo divu. Štefan Riede, až do svého uvěznění majitel mezinárodní poradenské firmy a bratr bývalého biskupa Riedeho, byl nejen brutální sériový vrah, který své oběti rád čtvrtil zaživa, ale také měl v úmyslu zničit mě a Pavla. A unikli jsme tomu jen o vlasek.

„Máš pravdu,“ řekla jsem nakonec. „Tu radost Riedemu nedopřejeme, aby byl dál součástí našeho života.“ Přinutila jsem se k úsměvu. „Takže. Zpět k tobě a tvé návštěvě u lékaře. Co doktor říkal?“

„Doporučil mi, abych na sebe dával pozor.“ V Lorenzově hlase byla slyšet zřetelná úleva.

„Tím chceš říct, že ještě nejsi úplně v pořádku a měl by ses šetřit.“

„Ale já nejsem nemocný!“ zazněla pohotová odpověď. „Jen bych neměl zvedat nic těžkého, kvůli té jizvě.“

„Vidíš,“ řekla jsem. „A právě proto s tebou dneska jdu na nákup.“

„Je to taky mnohem větší zábava než jít sám.“

Dala jsem blinkr a odbočila za roh. „To je pravda. Obvykle na to nemám čas. Ale teď...“

Odmlčeli jsme se a já přemýšlela o Pavlovi. O tom, že odjel, sotva mě propustili se zraněným ramenem z nemocnice. Jeho názor nezměnilo nic. Natož já.

Lorenzo si odkašlal, jako by uhodl, na co myslím. „Jaké bylo setkání s Ralfem?“

„Vražda,“ řekla jsem a byla ráda, že změnil téma. „Oběť byla nalezena v bioplynové stanici.“

„No tohle! A kde přesně?“

„V páchnoucí nádrži na kejdu.“

„Aha!“ Lorenzo zvedl ruce na svou obranu. „*Mia cara*, prosím tě, neříkej mi teď žádné podrobnosti. Jinak mě úplně přejde chuť k jídlu a nebudu se moct soustředit na nákup.“

„Co vlastně chceš dneska večer vařit?“

„Abych byl upřímný,“ Lorenzo nasadil spiklenecký úsměv, „nemám tušení. Prostě se nechám v obchodě inspirovat.“

Před námi se ploužil starší mercedes. Šlápla jsem na plyn a začala ho předjíždět. Můj golf kolem něj proletěl.

Lorenzo se chytil madla nad bočním okénkem a pevně se držel. „Páni! To není špatné auto! Má odpich.“

„No jistě!“ potvrdila jsem. „Od té doby, co jsem se zbavila té černé fólie na oknech a těch komických nápisů a Selçuk mi odmontoval zadní spoiler, jsem moc spokojená. Už není tak nápadné. A má menší spotřebu než to, co jsem měla předtím.“

„A má prostorný kufr na nákupy,“ dodal Lorenzo.

„Správně,“ usmála jsem se a odbočila na parkoviště k supermarketu.

4.

Zaklepala jsem na dveře Ralfovy kanceláře, a když se nikdo neozýval, jednoduše jsem vstoupila dovnitř.

Ralf seděl za svým stolem. Fascinovaně se díval do počítače. Očividně se jednalo o něco zajímavého.

Odkušala jsem si, abych na sebe upozornila. Marně. Ralf měl oči doslova přilepené k obrazovce.

Znovu jsem si odkušala. Hlasitěji.

S trhnutím vzhlédl. Ukazováčkem spěšně klikl myší a notebook zavřel. Chvíli trvalo, než se usmál.

„Půl čtvrté, tak jsem tady,“ řekla jsem, abych odlehčila vzniklou situaci.

„Samozřejmě. Jen jsem...“ Naznačil hlavou k monitoru. „Webinář, chápeš?“

„Napínavý?“ zeptala jsem se.

„To zrovna. Právní nesmysly.“ Ukázal na jednací stůl. „Proč se neposadíš?“

Došla jsem ke stolu a sedla si na židli. Ralf se usadil naproti mně.

Mezi námi ležela osamělá tenká složka. Otevřel ji.

„Takže...“ začal a přešel si rukou přes bradu. „V mezičase jsme zjistili totožnost mrtvého muže: doktor Oleg Nowak, biolog a chemik, 37 let, zaměstnanec společnosti BioEnergie, a. s. Pochází z Polska a žije zde od doby, kdy tu byl zaměstnán.“

„BioEnergie, a. s.“ zopakovala jsem. „To je ta společnost, která provozuje fabriku, kde bylo nalezeno jeho tělo?“

„Ano.“ Ralf přikývl.

„Znáte už příčinu smrti?“

Otočil stránku. „Naštěstí jsem první ohledání patoložkou nestihl. Víš, že to není zrovna moje parketa. Příčinou smrti byl úder tupým předmětem do hlavy.“

„Rozbitá lebka,“ poznamenala jsem suše.

„Chybí mu jedna ruka. Pravděpodobně se zasekla někde ve šnekovém podavači, a proto systém nahlásil poruchu. Do večera by ji měli vylovit. Pak bude možné provést řádnou pitvu. Prověří se další zranění, toxiny, alkohol, drogy... jako obvykle.“ Ralf se zarazil. „Ale myslím, že už teď můžeme vycházet z toho, že byl nejprve zabit a teprve pak vhozen do nádrže na kejdu.“

Moje židle byla nepohodlná. Opřela jsem se a natáhla si nohy. „Jak dlouho v tom plaval?“

„I to je jen předběžný odhad. Podle patoložky asi dva nebo tři dny. Těžko říct. Nejdřív musí zjistit, jak rychle se tělo v digestátu rozkládá. Není to zrovna běžná záležitost.“

„V práci ho nikdo nehledal?“

„Ne, zřejmě ne. Zařízení funguje téměř zcela automaticky. Je tam jen málo personálu a pouze sporadicky.“

V pátek však byl doktor Nowak s největší pravděpodobností ještě v práci. Přinejmenším byl přihlášen na svém notebooku v kanceláři.“

„Dnes je pondělí,“ řekla jsem. „To by byly skoro tři dny. Časově by to odpovídalo... A co jeho osobní život? Měl manželku nebo partnerku? Nezájímala se dotyčná, kde je?“

„Vypadá to, že byl svobodný. Ale i to musíme ještě ověřit.“

„Nepřátelé? Neshody ve firmě? Nebo je tu někdo, kdo má něco proti té bioplynové stanici?“

Ralf nafoukl tváře. „To netuším. Nejsme tak rychlí. Zatím jsme na začátku.“

„Samozřejmě.“ Chvilí jsem přemýšlela. „Máš už nějaké bližší informace o té bioplynce?“

„Prostě bio.“ Neurčitě rozhodil rukama. „To, co jsem ti řekl už dnes ráno. Vezmou hnůj a rostlinnou biomasu a udělají z toho plyn. A něco u toho zkoumají. V těch silech.“

Musela jsem se zasmát.

Ralf se zamračil. „Já nejsem vědec. Ke mně domů vede plyn potrubím a víc mě nezajímá. Ale dnes ráno jsem kontaktoval ředitelku té společnosti. Byla ve Frankfurtu a teď je na cestě zpátky. Měla by tu být každou chvíli a může nám to lépe vysvětlit.“

„Super,“ řekla jsem. „Snad nám do celé věci vnese trochu světla, abychom věděli, kde začít.“

„Každopádně se chci potom podívat do bytu toho mrtvého. Před chvílí jsem získal povolení. Půjdeš se mnou?“

„Proč ne?“ Neurčitě jsem pokrčila rameny. „Nikdo na mě nečeká. Mám čas.“

Rozhostilo se mezi námi ticho.

„Ozval se ti Pavel?“ přerušil ho Ralf.

„Ne,“ snažila jsem se o lhostejný tón. „A tobě?“

„Mně taky ne. Ani nevolal, ani neposlal e-mail, nic...
Asi bude mít hodně práce.“

„Nejspíš,“ souhlasila jsem.

5.

Někdo zaklepal na dveře. Hned poté vstoupila do Ralfovy kanceláře žena. Bez jakéhokoli náznaku ostychu nebo nejistoty se na nás podívala.

Byla krásná. Měla černé vlasy a tmavé výrazné oči. Byla vysoká a štíhlá. Na sobě měla tmavomodrý kostým a pod ním smetanovou halenku s decentním výstřihem.

Ralf spěšně vstal a šel ji přivítat. „Paní Weißhauptová?“

Přikývla a podala mu ruku.

„Vy jste vrchní komisař Lambrecht?“ zeptala se, ale na odpověď nečekala. Místo toho si mě nepokrytě měřila pohledem.

„Dovolte mi, abych vás představil. Tohle je paní Steinbachová. Pomáhá mi s vyšetřováním,“ řekl Ralf a dodal: „Ale prosím, posadte se.“

Pousmála se a posadila se k nám. Zuby měla dokonale rovné.

„Mohu vám nabídnout kávu?“ zeptal se Ralf.

„Ne, děkuji.“ Znovu se usmála a pak zvážněla. „Po vašem telefonátu jsem okamžitě vyrazila. Musím přiznat, že jsem úplně zdrcená. Ještě ve čtvrtek večer jsem s doktorem Nowakem mluvila. A teď má být mrtvý?“ Zhluboka se nadechla. „Je to už jisté, že ten mrtvý je můj projektový manažer?“

„Bohužel,“ potvrdil Ralf. „Jeden z vašich zaměstnanců ho identifikoval.“

Viděla jsem, jak se Ralf sklonil ke spisu na stole, pravděpodobně s úmyslem ukázat paní Weißhauptové fotografii těla. Na poslední chvíli se však zastavil a místo toho položil na složku dlaň. Zřejmě ji chtěl toho pohledu ušetřit.

„Říkal jste, že doktora Nowaka našli v silu jedna?“ zeptala se paní Weißhauptová. „Nedokážu si vůbec představit, jak k té nehodě mohlo dojít. Je vlastně nemožné tam spadnout. Máme velmi přísné bezpečnostní předpisy a doktor Nowak byl zkušený.“

Ralf si odkašlal. „Nešlo o nehodu, paní Weißhauptová.“

„Jak to?“ zamračila se. „Nebyla to nehoda?“

„V tuto chvíli vycházíme z toho, že doktor Nowak zemřel v důsledku cizího zavinění.“

Velké oči paní Weißhauptové se ještě víc rozšířily. „Byl zavražděn?“

„Bohužel.“

„To je hrozné.“ Nevěřičně zavrtěla hlavou. „Člověk o tom čte v novinách a vidí to ve filmech, ale stejně jako u výhry v loterii vás nenapadne, že by se to mohlo někdy týkat vás.“ Zarazila se. „Jak se to stalo?“

Poznámka o výhře v loterii mi přišla mírně řečeno nemístná.

„To přesně nevíme,“ vstoupila jsem do hovoru. „Oběť má poraněnou hlavu.“

„Jsme zatím na začátku,“ dodal Ralf. „Proto na vás máme několik otázek.“

Přejela pohledem ode mě k Ralfovi. „Jistě.“

„O jaké zařízení se jedná a jakou pozici vykonával doktor Nowak ve vaší společnosti?“

Paní Weißhauptová se napřímila. Znovu se na nás oba podívala. „Vyznáte se v bioplynových stanicích?“

„Ne,“ řekla jsem úsečně.

„Dobře.“ Položila ruce na desku stolu a zlehka si propletla prsty. „Abych princip vysvětlila jednoduše a laicky: Necháme kvasit biomasu, zbytkové organické produkty, jako je hnůj nebo rostliny. Z toho získáváme plyn pro různé účely, například pro vytápění. Naše zařízení je prototypem pro výzkumné účely.“

„To zní zajímavě,“ odpověděla jsem, „ale proč pro výzkumné účely? Takové systémy přece již existují.“

„To je pravda,“ potvrdila, „ale problém je v tom, že tato zařízení často provozují zemědělci, kteří mají sice produkty k fermentaci, ale ne potřebné odborné znalosti. Prostě si postaví sila a myslí si, že tím to končí. Tato zařízení je však třeba hlídat. Procesy, které v nich probíhají, jsou velmi složité. Pokud se podcení jen nějaká maličkost, může to vést k závažným škodám na životním prostředí.“

„Opravdu?“ podivil se Ralf. „Co by se mohlo stát?“

„Je toho spousta.“ Paní Weißhauptová své tvrzení zdůraznila energickým gestem. „Při nesprávné obsluze systému může dojít například k přetlaku v některé z nádrží, což může vést k úniku plynu nebo výbuchu. Navíc může dojít k úniku kalu a kontaminování okolní půdy. Pokud se dostane do vodních toků, zabije tam všechny

živočichy včetně ryb.“ Chladně se usmála. „Jen proto, že se ty stanice nazývají bio, neznamená to, že jsou neškodné.“

„A co vaše firma a doktor Nowak?“ zeptala jsem se. „Co přesně zkoumáte?“

„U nás testujeme prototyp, na který máme patent a chceme ho začít vyrábět sériově, jakmile získáme potřebná povolení. Tenhle prototyp pracuje zcela automaticky. Kontrolu neprovádějí lidé, ale počítač. Údržba, kterou vykonávají naši specialisté, je nutná pouze jednou ročně. Navíc je účinnost systému výrazně vyšší.“ Odmlčela se a pozorně se na nás podívala, aby se ujistila, že ji stačíme sledovat. „Náš systém bude samozřejmě dražší než běžné modely, protože je plný špičkových technologií, ale po pěti letech se amortizuje. Od tohoto okamžiku bude provozovatel dosahovat podstatně vyššího zisku než u běžných stanic.“

„A co doktor Nowak?“ připomněla jsem.

„Je to náš projektový manažer. Po dobu tří let pro nás navrhoval prototyp a celý proces jako externista. A nyní už více než rok dohlížel na výstavbu a zkušební provoz tady v Německu.“

„Takže zastával klíčovou pozici?“

„V oboru byl špička. Měl také vypracovat koncept údržby a později ho koordinovat.“

„Smrt doktora Nowaka je pro vás velkou ztrátou,“ řekl Ralf.

Přikývla. „Nesmírnou.“

„Měl nějaké nepřátele?“ chtěla jsem vědět. „Ve firmě nebo mimo ni?“

„Ne,“ odpověděla okamžitě. „Doktor Nowak byl nesmírně společenský. Všude byl oblíbený, pokud vím.“

„A co jeho soukromý život?“

Paní Weißhauptová pokrčila rameny. „To bohužel nevím. V každém případě nebyl ženatý. Netuším, jestli měl partnerku. Ale překvapilo by mě to, protože on skutečně žil jen pro svou práci.“

„O soukromých záležitostech jste s ním nikdy nemluvila?“ zeptal se Ralf.

„Ne,“ řekla opět velmi rozhodně. „To striktně odděluju. Vždycky.“

Poposedla jsem si na židli. „Mohl by mít někdo z jeho vraždy prospěch?“

Zaváhala. „Pokud ano, pak naše konkurence. Ale nikdy jsme s nimi žádné konflikty neměli. Upřímně řečeno si to nedokážu představit.“

„Vy vlastníte společnost BioEnergie, a. s.?“

„Přesněji řečeno ji vlastní Weißhaupt Group. A ta patří mému manželovi. Divize bioplynu je jen jednou součástí jeho firmy, kterou řídím já.“

Ralf se na mě tázavě podíval a já s lehkým zavrtěním hlavy jeho otázku zamítla.

„Moc vám děkuji, paní Weißhauptová,“ řekl. „To je pro tuto chvíli vše.“

Nevstala, ale zůstala sedět. „Mám ještě jednu důležitou věc.“

„Ano, prosím?“ Ralf chtěl zrovna vstát, ale klesl zpátky na židli.

„I když je to, co se stalo s doktorem Nowakem, strašné, musíme dodržet časový harmonogram. Blíží se termín kolaudace a kontroly úřadů. Kdy si myslíte, že se budeme moci vrátit k normálnímu provozu?“

Ralf semkl rty. „Budete muset ještě tak den dva vydržet, dokud nebudou zajištěné všechny stopy. Pak budete

mocť provoz zase spustit... Alespoň takhle to vidím teď. Vždycky se ale může stát něco nepředvídaného.“

Nyní paní Weißhauptová vstala. „To chápu. Situace pro nás sice není jednoduchá, ale jinak to asi nejde. Kdybych vám mohla jakkoli pomoci, dejte mi prosím vědět.“

Podala ruku nejprve mně a pak Ralfovi – nehty měla dokonale upravené a stisk silný. Tvářila se ustaraně a zároveň projevovala účast. Ale čím dál víc jsem měla pocit, že to jen předstírala.

6.

Jeli jsme s Ralfem každý svým autem do bytu, kde bydlel doktor Nowak. Ralf měl štěstí a hned našel parkovací místo. Já jsem chvíli neúspěšně jezdila kolem a nakonec zaparkovala na zákaz stání naproti bytovému domu.

Pěkná čtvrť, spousta zeleně, skoro žádný provoz.

Ralf toho využil a zapálil si cigaretu. Kouřil a popel odklepával na chodník.

„Z forezního jsou ještě nahoře,“ řekl, když jsem k němu došla. „Ale měli by už každou chvíli skončit.“ Natáhl ke mně ruku s krabičkou marlborek. „Chceš taky jednu?“

Po chvíli váhání jsem si nabídla. Vzal si další cigaretu a zapálil ji o tu první. Kouřili jsme mlčky. Ralf zjevně neměl náladu na povídání. Občas jsem se cítila podobně, tak jsem ho nechala být.

Dveře se otevřely a ven vyšlo několik mužů. Nesli dva notebooky a kartonovou krabici.

Jeden z nich se otočil k Ralfovi. „Nic tam není. Žádné stopy po rvačce, žádná krev. Ani náznak po vloupání. Tohle není místo činu.“

„To by mě taky překvapilo,“ odpověděl Ralf, upustil nedopalek na zem a zašlápl ho. „Žádný pachatel by dobrovolně netáhl mrtvolu z domu, nevezl ji přes celé město, aby ji pak hodil do nádrže na kejdu. Myslím, že spíš něco najdou vaši kolegové u bioplynové stanice. Ti ještě neskončili.“

Muž přikývl. „Tam je ten areál taky mnohem větší. Ale počítače vezmeme pro jistotu rovnou s sebou. Na ty se můžou kolegové už mrknout.“

„Dobře. Ještě jednou díky,“ řekl Ralf.

Muž mu podal svazek klíčů. „První patro vlevo.“

Ralf přikývl a otočil se ke mně. „Jdeme?“

Společně jsme vstoupili do budovy. Na podlaze byl černošedý přírodní kámen. Všechno bylo čisté. Ve foyer jsem na stěně napočítala osm poštovních schránek.

Vystoupali jsme po schodech a konečně stanuli před dveřmi bytu doktora Nowaka. Ralf odemkl a vešli jsme dovnitř.

Byt byl uspořádán v americkém duchu. Žádná chodba. Šatna byla prakticky v obývacím pokoji a ten byl impozantně velký. Stál tam gauč a obývací stěna s plochou televizí. Na podlaze byla položená drahá dlažba a ručně tkaný koberec. Všechno vypadalo dokonale, nově a naprosto neosobně.

Rozhlédla jsem se kolem. „Nevypadá to, že by tu trávil moc času.“

„Jak to trefně vyjádřila paní Weißhauptová: žil pro svou práci,“ řekl Ralf. „Ve svém bytě se opravdu moc nezdržoval.“

„A taky nevařil.“ Přešla jsem mezitím do kuchyně a prohlížela si smutný obsah obrovské lednice: několik lahví piva, poloprázdná lahev vody, krabice od pizzy a dva jogurty. Sporák zářil jako nový. V myčce byly jen čtyři sklenice a dva hrnky.

Vydali jsme se k ložnici. Postel byla ustlaná. Ve vestavěné skříni viselo několik obleků, košil, svetrů a džínů. I tady bylo všechno čisté a uklizené.

Ralfovi zazvonil mobil. Hovor přijal, zaposlouchal se a rukou mi naznačil, abych se dál porozhlížela sama.

Třetí místnost zjevně sloužila jako pracovna. Na stole stál opuštěný monitor. Kolem volně viselo několik kabelů, které tu po sobě zanechal forenzním tým.

„Ne,“ slyšela jsem Ralfa říkat do telefonu. „My jsme rozhodně nic nezanedbali. Ani při vyšetřování nedošlo k žádným chybám nebo nesrovnalostem. Nemám nejmenší pochybnosti a nenechám se z ničeho obviňovat. Řádně jsem uzavřel spis a poslal vám ho... Už na začátku minulého týdne... Přesně tak.“

Otevřela jsem zásuvku psacího stolu. Několik propisek, nůžky a papír.

„Jsem si tím jistý,“ pokračoval Ralf ve vedlejší místnosti. „Ano. To je to číslo spisu. Jacqueline Ramannová. S dvojitým en. Podívejte se ještě jednou.“ Jeho hlas už zněl podrážděně a ani se to nesnažil skrývat. To pro něj bylo typické.

Ani v pracovně nebylo nic, co by nás posunulo dál. Vrátila jsem se do obývacího pokoje.

Ralf stál u okna a díval se na prázdný balkon, kde nebyl ani jediný truhlík s muškáty. „Aha,“ řekl do mobilu. „Nakonec jste ho přece jen našli. Výborně. A kde...? Pod křestním jménem se to přece nezařazuje. Řekněte

své stážiště, ať příště dává větší pozor.“ Ukončil hovor a s povzdechnutím zastrčil mobil do kapsy u bundy.

„Pitomí kretění,“ slyšela jsem ho mumlat.

„Problémy?“ zeptala jsem se.

Ralf se otočil, jako bych ho vylekala. Jeho výraz byl napjatý. Odkášlal si. „Vlastně maličkost. Lidé na státním zastupitelství špatně založí spis, pak jsou líní ho hledat, a aby od vlastní neschopnosti odvedli pozornost, jednoduše mě a můj tým obviní, že jsme špatně vyšetřovali. Pořád ta samá písnička: všechnu špínu hodit na někoho jiného.“

„Za ty roky, co jsem od vás odešla, se toho moc nezměnilo,“ prohodila jsem na odlehčení.

Ralf se zasmál, ale neznělo to upřímně. „To jsi řekla ty.“

Strčila jsem ruce do kapes a naposledy se rozhlížela po obývacím pokoji. Pomalu jsem se u toho otáčela kolem vlastní osy.

„Nic tu není,“ řekla jsem, když jsem skončila.

Ralf přikývl. „Nikde nic, tak pojďme.“

Vyšli jsme z bytu.

Před domem se Ralf zastavil, aby si zapálil další cigaretu. Tentokrát jsem odmítla.

„Kouříš jednu za druhou,“ pokárala jsem ho. „Tvoje žena by tě měla víc hlídat.“

Ralf si dal s odpovědí načas. Nakonec řekl: „Nemusí vědět všechno. A mimochodem, Pavlovi taky nemůžeš zakázat, aby si dal doutníček.“

Na Pavla jsem teď nechtěla myslet. „Půjdeš se mnou k Lorenzovi a profesorovi? Lorenzo vaří.“

„Raději ne.“ Podíval se na hodinky. „Mám ještě něco na práci. Papírování a tak.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mrtvý muž žije.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.